

*Különlenyomat a Bőrgyógyászati, Urológiai és Venerologiai Szemle
2-3. számából.*

BŐRGYÓGYÁSZATI, UROLÓGIAI ÉS VENEROLÓGIAI SZEMLE

SZERKESZTI; Dr. LEHNER IMRE

Közlemény a M. kir. Társadalomegészségügyi Intézetből.
Igazgató : Dr. Gortvay György egyetemi magántanár, min. osztálytanácsos.

A homosexualitásról, különös tekintettel a budapesti viszonyokra.

Írta : Dr. Szántó Jenő.

Közlemény a M. kir. Társadalomegészségügyi Intézetből.
Igazgató : Dr. Gortvay György egyetemi magántanár, min. osztálytanácsos.

A homosexualitásról, különös tekintettel a budapesti viszonyokra.

Írta: Dr. Szántó Jenő
v. egyetemi tanársegéd, rendelő főorvos.

A Spencer teória két alapösztönre vezet vissza minden emberi cselekvést; e két ösztön az önfenntartási és a fajfenntartási ösztön. A fajfenntartás szolgálatában áll az ösztönök leghatalmasabbja, a nemi ösztön. Ez az ösztön az, amely az embernél a típuskeresést meghaladva individualizál és megtalálva a keresetét egyéniséget, szerelemmé magasztosul. Ha ez a szerelem a házasságon belül teljeseedik be és új egyén létrejövetelét eredményezi, úgy a mai társadalmi és állami rend épületéhez, a család' formájában egy alapkövet szolgáltatott.

A nemi ösztön azonban nem mindig ilyen konstruktív. Vannak a nemi ösztönnek rendellenes alakjai is, amelyek a rendestől mennyiségileg vagy minőségileg eltérnek. A mennyiségi eltérések lényegükben a nemi ösztön intenzitásában, a minőségi eltérések a nemi izgalmat kiváltó psychikus ingerek természetében térnek el a normálistól.

Míg a nemi ösztön legtöbb rendellenessége kizárólag orvosi probléma, addig a minőségi eltérések egyike, a homosexualitás, igen sok oknál fogva, rendkívül bonyolult orvosi probléma volta mellett, társadalmi kérdés jelentőségével is bír.

A homosexualitás, az egyneműek szerelme, a magyar tudományos terminológia szerint „kóros nemi ösztön”. Csodálatosképen az újságírói frazeológia jobban megközelíti a valóságot amikor „beteges hajlamról” ír, mert ebben kifejezésre jut az, hogy itt egy hajlamról van szó, amely legfeljebb beteges, de semiesetre sem kóros. Ezeknél az embereknél a nemi ösztön *iránya* fordult meg csupán és így nemi vágyaik kielégítését a saját nemük-nél keresik. A helyes megnevezése ennek folytán fonák nemi ösztön volna.

E jelenség bizonyára egyidős az emberiséggel, hiszen az állatvilágban és a primitív népeknél is számos példáját látjuk. *Kaisch* szerint népszokás ausztráliai, melánéziai törzseknél, malájaiaknál és a zanzibári négeknél. Legutóbb *dr. Roheim Géza* közölte, hogy az általa megfigyelt ausztráliai primitív néptörzsnél nemcsak a gyermekkori homosexualitás általános, hanem bizonyos ünnepek is a férfiak kölcsönös onaniájával kezdődnek. Ezenfelül, ha egy leány jegyben jár, úgy a leány apjának joga van a házasság megkötéséig a vőlegényt mint fiúfeleséget használni. Újabb eredetű csak az elnevezés, a homosexualitás szó, mely egy magyar orvostól, *Benkertől* származik is először ennek *Kertbeny* álnév alatt 1869-ben megjelent munkájában szerepel. Addig a régi görögöktől átvett *pedestia* néven volt ismeretes, mely szó nem a ma értelmezett cselekményt, hanem egy érzést, a férfiaknak a fiuk kánt érzett vonzódását jelentette. *Kertbeny* művével egy időben jelent meg *Westphal* német elmeorvosnak e tárgyról írt dolgozata, aki a jelenséget „Konträre Sexualempfindung”-nak, röviddel azelőtt pedig *Ulrichs* „*Indusa*” című munkája, melyben „*Uranismus*”-nak nevezi az egyneműek nemi vonzalmát. E három kifejezés közül a homosexualitás maradt meg a közhasználatban. *Kertbeny* nemcsak a szót alkotta meg, hanem elsőnek definiálta helyelesen e jelenséget, ő azt mondja: a férfi és nő normális nemi ösztöne mellett a természet *souverain* szeszélye egyes férfiúi vagy női egyéneknek születésükkor a homo-

sexuális ösztönt adta útravalóul és ezzel olyan nemi kötöttséget, amely azok számára a legjobb akarat mellett is úgy fizikailag, mint pszichikailag lehetetlenné teszi, hogy normális nemi izgalomba jussanak. Ez az ösztön egy direkt horrort feltételez az ellenkező neművel szemben és sokszor lehetetlenné teszi számukra azt, hogy kivonják magukat azon hatás alól, amelyet saját nemük egyes egyénei rájuk gyakorolnak.

Az első kutatók, akik a homosexualitás lényegét keresték, *Caspar* Berlinben és *Tardieu* Parisban voltak. Az előbbi 1852-ben már utalt arra, hogy a homosexuálisok egy részénél ez a nemi ösztönnek veleszületett anomáliája. Ugyanarra az eredményre jutott 1858-ban *Tardieu*, aki homosexuális férfiakon ismételtelen nőies testvonásokat és nőies jellembeli tulajdonságokat mutatott ki. A már említett *Westphal* minidkét nemnél megállapította az anomália veleszületettségét és hangsúlyozta, hogy nem minden homosexuális mondható egyébként patológiás jelenségnek. Utánna *Krafft-Ebing* tanulmányozta e kérdést és ő is azt állapította meg, hogy csak elenyésző kisebbség az, ahol neuropáthiás dispositió alapján szerzett anomáliája ez a nemi ösztönnek. Nem terhelt egyéneknél sohasem fordulhat perversióvá a perversitás. Azóta a kutatók egész sora, foglalkozott a homosexualitással, kutatva annak lényegét és okát (*Laccasagne*, *Näche*, *Möbius*, *Forel*, *Eömer*, *Löwenfels*, *Moll*, *Halban*, *Rohleder* és *Hirschfeld* és mások) és többnyire a veleszületett adottság mellett döntöttek. A nevesebbek közül csak *Schrenk-Notzing* és kezdetben *Iván Bloch* foglal állást amellett, hogy a legtöbb esetben szerzett tulajdonság volna a homosexualitás. Később azonban *Bloch* is a homosexualitás nagyrészt veleszületettnek ismeri el, míg a szerzettet pseudo-homosexualitásnak nevezi.

Ami a homosexualitás okát illeti, már eltérőbbek a vélemények. *Ulrichs* úgy magyarázta, hogy a homosexuális férfi férfitestben női lélekkel bír (anima mulieris corpore viriH indusa), *Gley* angol orvos női agyat feltételez a homosexuális férfi koponyájában. A modern szerzők a homosexualitás okát a belső secretios mirigy rendszerben keresik és vélik megtalálni. *Maignam* a hypophysis elváltozásában, *Bloch* a sexuális hormonok összetételében. *Steinach* a pajzsmirigy túlbujánzásában. Külön utakon jár *Freud* és iskolája, ezek a homosexualitás alapokát az infantilis sexualitásban keresik. A gyermekben keletkező frustrán izgalom emléke egy életen át végigkísérik, a tudat alatt lebegve az embert. Így egy bizonyos sexuális alikat és sexuális koraérés mellett és a gyermekkori sexuális élmények fokozott rögzítettsége mellett alkalmi ártalmak válthatják ki a homosexualitást. A lesüllyedt frustrán izgalom homosexuális álmokban törnek a tudat felszínre felé. A homosexuális álmok *Freud* szerint jelei az igazi homosexualitásnak. *Moszkovitz* egy abnormális chromosomakombináció következményének tartja a homosexualitást.

Magnus Hirschfeld, e kérdés legnevesebb kutatója és ismerője szintén veleszületettnek tartja a homosexualitás adottságát, ő a homosexuális egyént az eredetileg bisexuális embertípusból kifejlődő átmeneti alaknak tartja. Függetlenül a nemiszervek fejlettségétől, minden emberben keverve találatnak férfiúi és női tulajdonságok. Ugyanezt az elméletet állította fel, ©öt prioritását is vitatta a szerencsétlen véget ért fiatal osztrák filozófus, *Weininger*. Egyikük sem ismer abszolút férfit, sem abszolút nőt, hanem a két nemnek a két legjellegzetesebb típusát egy sorozat két végpontjának, elméleti határértékeknek tartják, amelyek között számtalan variációban, átmeneti alakok vannak, melyekben a férfiúi és női tulajdonságok (somatikus és psychicus) igen nagy változatosságban keverednek; ezeket *Hirschfeld* intersexuális variánsoknak nevezi. A sorozat közepe táján levők adják aztán azokat az átmeneti alakokat, melyeknek elemzése a legnehezebb. *Hirschfeld* szerint a homosexuális konstitúció szoros összefüggésben áll az egyéniségnek egy speciális sajátosságával, amelyet intersexuális alkatnak nevezhetünk. Ez pedig többnyire a neuropáthiás alkatl jár karöltve, *Hirschfeld* sok bizonyítékot hoz fel a konstitucionális adottság mellett. A született homosexuálisban a fonák nemi érzés oly erős, hogy az előbb-utóbb spontán kitör, dacára a leggondosabb nevelésnek, dacára a legmagasabb műveltségi foknak, dacára a legmélyebb vallásosságnak, dacára a fejlődő egyén előtt levő szüggáló példának és nem retenti őket vissza az a tudat sem, hogy homosexualitásuk nyilvánosságra kerülve a laikus társadalom megvetésének, erkölcsi pellengér szégyenének vannak kitéve. Az öröklött adottság mellett bizonyítanak a gyermekkorban fellépő karakterbeli eltérések, amikor a fiúk csendesek, sutban ülők, babázni, főzőcskét játszani szeretnek, vagy lányok, akik nem férnek a bőrükbe, katonásdit, rabló-pandúrt játszanak, fákra másznak, verekednek, stb. Az ilyen gyermekeknél többnyire már mutatkozik egy öntudat alatti, nemiségtől mentes törekvés a későbbi nemi tárgya felé. Bizonyítja továbbá a veleszületett alkatot a sexuális álmok tárgya. Nemcsak *Hirschfeld*, *Nacke* és *Krafft-*

Ebing, hanem mint már említettem *Freud* is jellemzőnek tartják a született homoszexuálisra a homoszexuális tárgyú álmokat.

A nemi potentia reflektoros hatás, melyet akarunk sehogy, fantáziánk ideig-óráig befolyásolhat valahogy. Ha ez a potentia az ellenkező nemével szemben sehogy vagy igen hiányosan mutatkozik, míg a saját nem prompt érzéki ingerként hat, úgy az szintén az örökletes hajlam mellett szól. De emellett szólnak a testalkat formai eltérései is. továbbá a nemi egyéniség lényének különleges volta. A familiáris jelentkezése és átöröklődése úgy apai, mint anyai ágon, nem ritka dolog.

Ezek alapján el kell fogadnunk azt, hogy a homoszexuális konstitúció a primár, az érzés csak másodlagos, míg a cselekmény mint ezek eredője, harmadlagos.

A mindig meglévő lelki jellegzetességeken kívül, mint említettem, gyakran testi elváltozások is kimutatathatók. Ezeknek a jelenségeknek a variációja a homoszexualitás több fokát engedi' megkülönböztetni. Természetesen ezek a fokozatok sincsenek élesen elhatárolva, átmenetek vannak ezek között is.

A homoszexualitás legenyhébb foka a psychikus hermafrodisia, mely a gyakorlatban sokszor mint biszexualitás jelentkezik. Ezek teljesen a nemük sajátosságát mutatják. A férfiaknak amellet, hogy normális nőre irányított nemi ösztönük van, olykor homoszexuális hajlamaik mutatkoznak. A homoszexuális és heteroszexuális hajlandóság különböző irányban keveredhetik. Néha a homoszexuális hajlam csak lappangó állapotban van jelen és csak álmokképekben tör a felszínre, vagy különös lelki izgalmak, alkoholos vagy bódítésszerek okozta mámorban jelentkezik. Más egyénben a két hajlam egyforma erős és időszakonként változik vagy parallel fut az ösztön iránya, végül vannak olyanok, akiknél a nemi ösztön homoszexuális beállítottsága az erősebb.

A kizárólagos homoszexualitás esetében csak a saját nembeli egyén képes nemi izgalmakat kiváltani. De a homoszexuális érzései nemcsak a nemi izgalmakban nyilvánulnak meg, hanem a szerelmi élet egész érzésskáláját felölelik a sympatiától az imádatig és lehet homoszexuális ok között oly ideális tiszta szerelem, a szerelem minden poézisével, gyönyörűségével és a féltékenység minden gyötrelmével, amelynek egyetlen szépséghibája csak az, hogy saját nemű felé irányú.

Egy további fokozatban már nemcsak a nemi ösztön megfordulását látjuk, hanem a lelki életben is felmerülnek olyan tünetek, melyek az ellenkező nemre jellemzők. Ez az állapot a férfiaknál az effeminatio, nőknél az eviratio vagy viraginitas. Az ilyen férfiak gondolkodásmódja, érzés és akaratvilága, sőt jellegbeli tulajdonságai is nőiesekké válnak. Kacérkodnak, cicomázzák magukat, örömük telik nőies pletykákban és szórakozásokban, nőies ruházkozásban, stb. A nők pedig férfiasokká válnak lelkiekben, férfias divatot és hajviseletet kedvelnek, erős dohányosok, gyakran iszákosok és általában produktivitásra törekvők. Igen jellemző a szégyenérzet a saját nemével szemben.

A homoszexualitás gyakran társul más szexuális abberrációval is, így különösen fetiszizmussal és masoohizmussal, illetve sadizmussal. E két utóbbi aberációt *Schrenk-Notzing* közös névvel algolagnianak nevezi. Ezeknél a fájdalom volna az, ami nemi ingerképen hat és a kéjérzést kiváltja. Azokat akik passzívak és a fájdalom vagy a megalázás túrése hoz izgalomba, vagy vált ki belőlük kéjérzést, *Krafft-Ebing* mazochistáknak, míg az akti-

vakat akiknél a fájdalom okozása vagy a leigázás szerez örömet sadistáknak nevezte. *Hirschfeld* tagadja azt, hogy a fájdalomérzés volna a kéjt kiváltó momentum, mert egyrészt ami fájdalom az nem lehet kéj, másrészt a masochisták a testi bántalmaztatásukkor nem fájdalmat, hanem kéjt éreznek. A masochisták többnyire férfiak, a sadisták többnyire nők. Normális körülmények között a férfiakban van meg az aktivitás, a leigázási vágy és a fájdalom okozó hajlam (defloreálás, kéjharapás stb.), míg a nő természeténél fogva passzív, egy erős férfi uralmára vágyik, tűrő és a szereteifct férfi szolgálata öröme van. Már *Kafft-Ebing* és *Eulenburg* felismerték azt, hogy a férfi masochistikus megalázkodási törekvése passív-feminin jellegű, míg a nő sadismusa, leigázási' vágya activ-masculin jelenség. így *Hirschfeld* az algolagníát a metatropismus kifejezéssel óhajtja felcserélni, mely metatropizmusra a férfi nőies sexuális magatartása növel szemben és a nő férfias magatartása férfival szemben volna jellemző. Ezek szerint sexuál-pszichológiai szempontból a férfi és a nő mazochismusa ép annyira teljesen különböző jelenségek, mint amennyire alapjában eltér a férfi sadismusa a nőétől. Ugyancsak gyakran láthatunk a homoszexuálisok között olyanokat, akik bódító szerekkel élnek. Sok köztük az alkoholista, morphinista, cocainista stb. Ez talán a homoszexuaitással gyakran társuló neuropathiás konstitutioval függ össze.

Az előbb említett lelki elváltozásokhoz végül többé kevésbé kifejezett testi elváltozások is társulhatnak. A két nemre annyira jellemző váll-csípő szélesség közti arány, továbbá a test felső része (a szeméremcsonttól a fej-tetőig és alsó része (a szeméremcsonttól a talpig) közti arány majdnem mindig az ellenkező nem arányszáma felé eltolódott. Homoszexuális férfiaknál gyakran látunk fejlettebb zsírpárnát, lekerekített formákat, kis kezeket és lábakat, az ádámcsutka fejletlenségét, gyér bajusz és szakállnövést, a szeméremszőrzet női típusát. Ezekről az apróbb elváltozásoktól kezdve az egészen nőies, fejlett emlőkkel rendelkező testformáig sok az átmenet. Ez utóbbi férfiakat androgyneknek nevezzük.

Ugyancsak azt látjuk néha nőknél is, hogy testformáik izmosak, szegletesek, ádámcsutkájuk fejlett, hangjuk mély, férfias típusú testszőrzet mellett szakáll és bajusznövés mutatkozik, az emlők fejletlenek, csenevésznek, a testarányok erősen a férfítípus felé közelednek. Ezeket gynandereknek nevezzük.

Ez utóbbi két típus tagjainál az ellenkező nemhez való tartozás érzése oly erős lehet, hogy mintegy lelki kényszer alatt azt ruházatukban is kifejezésre akarják juttatni. így találunk gyakran férfinek öltözött nőt és nőnek öltözött férfit, akik így látják el polgári foglalkozásukat. Másoknál ez a kényszer nem oly erős és csak alkalmilag, otthon vagy összejövetelek alkalmával veszik magukra az ellenkező nem ruházatát. Ezt a jelenséget *Hirschfeld* transvestismusnak és ezeket az egyéneket transvestitáknak nevezte.

Ami a homoszexuálisok nemi kielégülését illeti, elsősorban a laikusoknak azt a tévhitét kell megdöntennem, akik a homoszexualitást összetévesztik a pedikatióval, melyet általánosságban pederastiának neveznek. A pederastia egy görög szóösszetétel és eredeti értelemben az ifjak szeretetét (Knaben-üebe) jelenti, tehát egy érzést, mely még távol áll a cselekedettől. A pedikatio a homoszexuális férfiak legkritkább kielégülési formája. *Hirschfeld* szerint az esetek 8%-ában, *Merzbach* szerint csak 6%-ában fordul elő. Ha ez

alacsony arányszámot nézzük, az alig magasabb annál, amely arányban a heterosexuálisok üzik a coitus per anumot nőknél. A németek szellemóriása, Goethe írja sziléziai jegyzőkönyvében: Knaben lieb' ich wohl auch, doch Heber sind mir die Mädchen. Hab ich als Mädchen sie satt, dient sie als Knabe mir noch.

A homosexuálisokról általában tudnunk kell, hogy sexualitásuk korán ébred és ösztönük erőssége ép oly ingadozásoknak van alávetve, mint a heterosexuálisok ösztöne. Általában és nagy többségben könnyen erotizálódniak és így az orgazmus elérésére nincs oly durva cselekményre szükségük mint a pedikatio. Gyakran már kisfokú testi érintkezés, csókolódzás, ahol a nyelvcsók nagy szerepet játszik, elegendő ahhoz, hogy kielégüljenek. Ha ez nem volna elegendő, úgy kölcsönös, mutualis onaniát üznek. Ezek az összes homosexuális férfiakkal 40%-át teszik. Ugyancsak 40%-ra tehető azoknak a száma, akik orális úton eléggülnek ki. A fellációt vagy kölcsönösen üzik, vagy mindig csak az egyik coital in ore, Ritkább kielégülési módjuk a combok közé való közösülés (coitus inter femora). A fenioralis kielégülési módot 12%-ra tehetjük. Érdekes, hogy a homosexuális férfiakkal megvan az ő saját kielégülési formájuk, melyhez hívek maradnak' és attól csak ritkán, alkoholos mámorban vagy más excessus alkalmával térnek el.

Nőknél a 'kielégülési formák körülbelül azonos arányszámot mutatnak, mint a férfiakkal, t. i. a nők 40%-a manuális úton kölcsönös digitatióval elégti ki egymást, míg mások 40 % -a az orális formának, a cunnilinguának hódol. Ezt sokan lesbosi szerelemnek nevezik, ellentétben a tribadiával, amely alatt a femoralis vagy membralis kielégülési módot értik. Ezeknél a férfivel üzött coitust utánozzák oly módon, hogy egymásra fekvő a 1 combjukkal végeznek dörszülő mozgásokat, az utóbbinál „mühimtagot kötnek fel és azzal elégti ki egymást. Az előbbi arányszámát 12 %-ra, az (utóbbiakét 8%-ra tehetjük.

Itt kell megemlítenem arról az inkább laikus felosztásról, mely a homosexuálisokat, különös tekintettel a pedikatióra, aktívokra és passzívokra osztja fel. Kétségtelen, hogy ennél az aktusnál úgy aktív, mint passzív felet lehet megkülönböztetni. A többi kielégülési formáknál az aktivitás vagy passzivitás elmosódik, mert a többi akció inkább kölcsönös. Nőknél úgy a femoralis, mint a membralis kielégülési formáknál aktívnak veszik az incubist, passzívnak a succubust. Az ú. n. passzív homosexuálisok között sok van, akit nem az érzése, hanem az érdeke vagy a körülmények juttatnak ide.

A homosexualitás ébredése sokszor igen korai jelenség. A gyermekkorban a nemi ösztön nem lévén differenciálódva és így az iránya sincs még meghatározva. Erre az időre és a pubertás idejére esnek azok az igen erős, intim, sokszor érzéki színezetű barátságok, melyeket fiúknál és lányoknál egyaránt gyakran látunk. Ebben az időszakban kezdik a gyermekek az intenzívebb onaniát, amely ha a körülmények elősegítik, csakhamar mutualis lesz. A gyermekek onaniája mindig a nemi ösztön korai ébredését jelenti és fokozott érzékiségre vall. A nagymérvű onania gyakran csökkenő potenciára vezet, ami fontos szerepet játszhat a homosexualitás kifejlődésében. Mert ha egy serdülő ifjú, a mértéktelen onaniától csökkent potenciája következtében a nővel való próbálkozása közben ismételt kudarcot vall, könnyen olyan gátlásra tesz szert, ami őt a nővel való érintkezésre képtelenné teszi. Így visszamenekül az onaniához, esetleg a mutualis onaniához és kifejlődhetik benne egy ál-homosexualitás amely kedvező körülmények között aztán meg

is gyógyítható. Így fejlődik nőhiány következtében egy álhomosexualitás internátusokban, hadifogolytáborokban, fegyházakban, tengeri hajókon stb., mindenütt, ahol férfiak hosszú időre nőtől távol tartva, egymásra utalva élnek. Hasonlóképpen alakulnak homoszexuális viszonyok nők között nevelő intézetekben, fegyházakban stb. Ezeknek legnagyobb' része azután, amint csak mód adódik rá, visszatér az ellenkező nemihez, csak nagyon kis töredék az, amely homoszexuális marad, mert ilyenek született. Lehet, hogy azelőtt nemi vágyának heteroszexuális úton is eleget tudott tenni, anélkül azonban, hogy az őt lelkileg kielégítette volna. Az ilyen helyzetben kezdődött homoszexuális viszony aztán inversiójának tudatára hozza a homoszexuális konstytuciójú egyént és ettől kezdve földi boldogságát saját neménél keresi.

Ha a homosexualitás ilyen veleszületett sajátosság, önként felvetődik az a kérdés, hogy egyáltalában gyógyítható-e, helyesebben – megváltoztatható-e ez az állapot, vagy van-e módunk arra, hogy homoszexuálist heteroszexuálissá tegyük. Az orvosi gyakorlatnak ez elég'gyakori kérdése. Igaz, hogy a legtöbb homoszexuális férfi nem is akar változtatni nemi ösztönének irányán és ilyen kérdéssel rendszeren fiatalok ihomoszexuálisok szülei, vagy ritka esetben valamely okból nőszülni akaró homoszexuális keresi fel az orvost,

Véleményem szerint a veleszületett, igazi homosexualitás gyógyíthatatlan. Változtatni csak azoknak a biszexuálisoknak állapotán tudunk, akiknél a nő felé vonzó componens erősebb, mint a férfi felé vonzó componens. *Krafft-Ebing* a beállott effeminatión túl nem vár gyógyulást és *Kraepelin*, *Forel*, *Moll* és *Schrenck-Notzing* is csak az esetek kis részét tartják gyógyíthatónak. *Steinach* és *Voronoff* mirigyátültetési kísérletei mutatják azt az utat, melyet követve, talán az igazi homoszexuálist is heteroszexuálissá fogjuk tudni változtatni.

A pszichoanalitikusok a homoszexuálisok legnagyobb részét gyógyíthatónak tartják, különösen *Steckel*, aki tagadja a veleszületett különleges alkatot, annál is inkább, mert szerinte minden ember biszexuális. A homoszexuálisoknál található sok félelmi és kényszerjelenség közül *Stechel* a homoszexuálisoknál a szerelemtől és a vele járó féltékenységtől való félelmet hiszi a homosexualitás okának mert szerinte a homoszexuális potenciájának feltétele a szerelem és ezek szerelemre képtelenek. Hogy ez mily tarthatatlan álláspont, mutatja sok igazán tiszta homoszexuális szerelem és még több, a testi szerelemhez járuló féltékenykedés.

A homoszexuálisok arányszáma nyugati országokban meglehetősen egyforma. A legkülönbözőbb szerzők az összlakosság 2.1-2.3%-ra teszik számukat. Ez az arány körülbelül megfelel a budapesti viszonyoknak is, mert becslésem szerint itt cca. 10.000 homoszexuális férfi és legalább ugyanannyi nő él. Statisztikám, mely 3425 homoszexuális férfi adatait mutatja, egy speciális adatgyűjtés eredménye, amely adatgyűjtés a sajátosságánál fogva sem szeresheti meg az összes budapesti homoszexuálisok adatait. Ezeknek kor, családi állapot, előélet és foglalkozás szerinti megoszlását a mellékelt táblák mutatják.

3425 budapesti homoszexuális férfi megoszlása foglalkozás szerint:

		%
Gyárimunkás, napszámos, háziszolga	431	12.58
Kereskedő, ügynök	422	12.32

		%
Magántisztviselő, gyáros, földbirtokos háztulajdonos	309	9,02
Köztisztviselő, közalkalmazott	243	7,09
Női- és férfiszabó	233	6,8
Vasmunkás, soffőr	222	6,4
Pincér, csapos, vendéglős	168	4,90
Asztalos, famunkás, kőműves, üveges	163	4,76
Kertész és földmunkás	158	4,61
Pék, szakács és cukrász	137	4,0
Cipész	137	3,70
Urasági inas	107	3,12
Ékszerész, műszerész, látszerész, fényképész	103	3,0
Tanuló, egyetemhallgató	90	2,61
Fodrász, borbély	77	2,24
Kárpitos, díszítő, szobafestő	74	2,15
Művész, színész, zenetanár	50	1,48
Hentes, mészáros	46	1,43
Mérmök, építész, vegyész	40	1,16
Tanár, tanító	33	0,96
Betegápoló, masszőr	32	0,93
Artista, táncos	30	0,90
Zenész	28	0,91
Textilmunkás, szövő	24	0,70
Könyvkötő, nyomdász	24	0,70
Orvos	19	0,55
Katona (hiányos adatok)	15	0,43
író, újságíró	10	0,29
Ügyvéd	9	0,26

Ez a statisztika is azt mutatja, hogy a homosexualitás nem néhány gazdag, enervált ember perversitása, hanem minden társadalmi osztályra kiterjedő perversiója a nemi ösztönnek. Feltűnő, hogy e statisztikában egyes foglalkozási ágak mily nagy abszolút számmal szerepelnek. Téves volna azonban azt hinni, hogy egyes foglalkozások praedisponálnának a homosexualitásra. Ellenkezőleg, a homoszexuálisok előszeretettel választanak bizonyos életpályákat, melyek az ő egyéniségüknek, lelki berendezettségüknek legjobban megfelelnek. Általában hajlanak oly foglalkozások felé, amelyek nőies háztartási teendőkkel járnak, mint a takarítás, főzés, sütés, varrás stb. Innen az urasági inasok, pékek, (cukrászok, pincérek, szabók, cipészek és bankaltisztek nagy száma. Többnyire fejlett zenei érzékük, poseurkodási hajlamuk van és ez színészi és artista pályára praedestinálja őket. Nagyrészükhöz a fejlett luxusérzékükön kívül művészi hajlandóságuk is van és ez tereli őket a kárpitos, díszítő és lakberendezői pályára. Az intelligensek legtöbbször nyájas modorú, művészet és irodalomkedvelő, filantróp hajlamú. Szeretik a sportot, minden versenyen nagy számban megjelennek, nemcsak sportszeretűknél fogva, hanem ilyen helyeken mint a futball, vízipóló stb. mérkőzések, úszó és atlétikai versenyek láthatják nagyszámban összegyűlve vágyaik netovábbját, a szépen fejlett férfitehetet. A sportegyesületeknek pedig a homoszexuális érzés már sok bőkezű mecénást szerzett.

3425 homoszexuális férfi megoszlása családi állapot szerint:

nőtlen	2691	78,58%
nős	605	17,68%
özvegy	64	1,87%
elvált	65	1,87%

A mellékelt statisztika tanúsága szerint a: homoszexuálisok legnagyobb része nőtlen marad. Csak kis százalék nőszül meg és a nőeknek egy jelentékeny része, cca 10%-a sem tud a házasságban megmaradni és elválk.

Azt mondhatnánk, hogy az nem igazi homoszexuális, aki megnősül. Ez tévedés, mert az embernek még biszexuálisnak sem kell lennie ahhoz, hogy egy ideig fantáziája segítségével olykor-olykor az ellenkező nemével ne tudna közösülni. Részben ez a körülmény, részben a biszexualitás magyarázza azt, hogy homoszexuálisok elég nagy számban megnősülnek. A nőszülésnek különböző oka lehet, így elsősorban a nemi ösztön igazi célja a fajfenntartás, amely a, gyermek utáni vágyban nyilvánul meg, máskor anyagi vagy családi érdek, néha pedig csak a homoszexualitás leplezésére szolgál. Ezek a házasságok kevés kivétellel vagy nem tartósak, vagy nem boldogok. Előbb utóbb kiderül az egyik fél homoszexualitása, ami a másik házastársra igen leverő hatású. Nőknél gyakran előfordul, hogy csak a házasságban ébrednek homoszexualitásuk tudatára. Ha nem válnak el ezek asszonyok, annak oka vagy vallásos érzés, vagy azok az okok, melyek a homoszexuális férfiakat házasságra bírják. Legtöbbször aztán ezek az asszonyok is megtalálják baráti körükben egy sorstársnőjüket, akivel aztán homoszexuális (viszonyt folytatnak. Az utódok szempontjából sem kívánatos a homoszexuálisok házassága, mert eltekintve attól, hogy a homoszexuális adottság is öröklődhet, a homoszexuálisok nagyrésze úgyszint neuropathiásan terhelt, ami az utódok szempontjából nem közömbös.

3425 budapesti homoszexuális férfi megoszlása vallás szerint:

		%	Budapest öszslakosságának vallás szerinti megoszlása
róm. kath.	2236	65,28	59,9
gör. kath.	53	1,54	1,0
református	494	14,42	11,4
ág. ev.	153	4,52	4,8
izraelita	445	12,99	21,6
egyéb	44	1,28	1,3

A vallás szerinti megoszlásuk nagyjában megfelel Budapest öszslakosságának vallás szerinti megoszlásának. A katolikusok és reformátusok az átlagnál valamivel magasabb, az izraeliták az átlagnál lényegesen alacsonyabb számmal szerepelnek. Különös következtetést azonban e számbeli eltérésektől levonni nem mernék.

3425 budapesti homoszexuális férfi megoszlása életkor szerint:

-20 éves korig	124	3,62%
20-30 éves korig	1235	36,08% —
30-40 éves korig	997	29,10%
40-50 éves korig	599	17,48%
50-60 éves korig	331	9,67%
60- éven felül	139	4,05%

Az életkor szerint való megoszlásukat tekintve feltűnik a 20 éven aluliak alacsony száma. Ez az alacsony százalékszám nem mutatja a tényleges viszonyokat, amelyek ennél a számnál sokkal magasabbak: ez statisztikánk adatgyűjtési módszeréből származó hiba, Általában azt kell erről a statisztikáról megjegyezni, utalva az 50 éven felüliek erősen csökkenő számára is, hogy ebben a statisztikában leginkább olyan férfiak szerepelnek, akik aktív nemi életet élnek. így bizonyos mértékben ezekből a számokból a lhomosexuális férfiak nemi képességének (potenciájának) időtartamára is lehet következtetni. Legnagyobb számmal a 20-tól 40 évesekig szerepelnek (65*18%) ami nem is csodálható, mert ebben a korban iélnek a férfiak legaktívabb nemi életet.

3425 budapesti homosexuális férfi (előélete:

büntetve volt zsarolásért	40	1.16%
fajtalankodás vétségéért	307	8.96%
egyéb cselekményért	357	10.42%

1924-től 1929-ig eljárás indult keresetszerű homsexualitás miatt 420 férfi ellen.

Előéletüket abból a szempontból vizsgáltam, hogy milyen gyakori a bűnözési hajlam. Ezek a számok, a fajtalanság vétségét elkövetők számát kivéve, csak kis mértékben terhelik az igazi homsexuálisokat és inkább a homsexuális prostitúció rovására Írandók.

A homsexuálisok társadalmát ugyanis mint fekete árnyék kíséri a homsexuális prostituáltak hada. Ezeknek nagy része nem is homsexuális, hanem pénzért mindenre kapható ember. A homsexuális prostitúció még inkább a gazdasági viszonyok szülötte, mint a női prostitúció. Mihelyt normális kereseti lehetőséghez jutnak ezek a férfiak, elfordulnak a homsexuálisoktól, mert ezeknek nemi aktusai számukra visszatetszők és undorítóak. A prostituáltak nagy számát mutatja az is, hogy a budapesti államrendőrségen az 1924-1929-ig terjedő időben 420 férfi ellen indult meg eljárás keresetszerű homsexualitás miatt. Ezt a prostitúciót a rendőrség, igen helyesen, élénk figyelemmel kíséri, mert nagyon sok köztük a bűnöző. Zsarolások állandóan napirenden vannak és csak igen kis töredék ellen történik feljelentés, mert az áldozat, amíg lehet, inkább fizet, semmint a nyilvánosságra vinné az ő homsexuális voltát. De gyakran rablástól és gyilkosságtól sem riadnak vissza, E hibákon kívül ez a prostitúció a női prostitúció összes veszélyeivel is rendelkezik, nevezetesen a fertőző nemibetegségek terjesztése terén. A homsexuális prostitúció kérdése még teljesen rendezetlen, mert közgazgatási szempontból talán elegendők a szokványos rendszabályok, de közegészségügyi szempontból e kérdés még megoldásra vár.

A fenti statisztikáihoz hasonló eredetű statisztikát közölt dr. Vogl József rendőrkapitány az 1926-1929. évekről. (Turcsányi Gyula: Modern Bűnözés I. kötet). Vogl statisztikája 2000 budapesti homsexuális férfi adatait dolgozza fel. Az utóbbi három évben tehát az ismert budapesti homsexuálisok száma majdnem megkétszereződött. A homsexuálisok abszolút számának növekedésére e két statisztikai adat összehasonlításából következtetést vonni nem lehet.

A homsexualitást a legtöbb állam bünteti. *Kenyeres* professzor írja törvényszéki orvostanában, hogy a nemi ösztön kielégítésében nem; korlátozhatja semmiképen az állam a polgárait, mindaddig, míg az másnak jogát nem sérti, a közérkölcsiséget nem veszélyezteti és az állam szempontjából célszerűnek felismert és ezért védett intézményeket nem támadja. Ez a min-

dén szempontból helytálló megállapítás ismeretében felvetődik bennünk az a gondolat, hogy miért üldözi a társadalom és bünteti az állama homoszexuálisokat?

AB.T. K. 241. §-a szerint a férfiak között véghezvitt fajtalanság, úgyszintén embernek állattal elkövetett fajtalansága a természet elleni fajtalanság vétségét képezi és egy évig¹ terjedhető fogházzal büntetendő.

Ez a törvény hibás, mert két egészen különböző eredetű dolgot vesz egy kalap alá, a homoszexualitást és a zoophyliát és ebből következik az, hogy mindkettőt természetellenesnek bélyegzi. Holott a homoszexualitás mint már említettem, úgy az állatvilágban, mint a primitív népeknél is igen gyakori jelenség. Lehet szokatlannak, lehet különlegesnek, lehet fonáknak, a szabálytól eltérőnek nevezni, de természetellenesnek aligha. Mert akkor természetellenesnek kellene neveznünk a víznek azt a szabálytól eltérő tulajdonosságát is, hogy lehűléskor csak + 4 C°-ig húzódik össze és további lehűlés esetén kitágul, holott a fizika egyik legismertebb alaptörvénye az, hogy a testek lehűléskor összehúzódnak és melegedéskor pedig tágulnak.

Lássuk tehát, miért bünteti az állam a homoszexualitást? Miután közös megegyezéssel és akarattal végrehajtott homoszexuális aktus másnak a jogát nem sérti, védett intézményeket sem támad, valószínűleg azért, mert sérti a közérkölcst. Nem akarok itt a közérkölcst fogalmának tárgyalásába bocsátkozni, mert hiszen az korok, fajok, világrészek de országok szerint is különböző. De kérdem azt, mennyivel inkább sérti a közérkölcst két férfi homoszexuális érintkezése, mint férfi és nő között véghezvitt, a megszokottan túlmenő, sőt rendellenes érintkezése? Miért kell büntetni olyasmit, ami egy veleszületett és elnyomhatatlan ösztön kárt nem okozó folyamánya? De ha ezt büntetni kell, miért csak a férfiakat? Nők homoszexualitása nem sérti a közérkölcst? A törvény tehát ebből a szempontból nézve nemcsak hibás, hanem inkonzekvens is. Ugyanily inkonzekvens a német, norvég és a svájci törvény, míg az osztrák és az angol, dán és svéd, finn és bulgár törvény mindkét nemet sújtja. Az olasz, spanyol, francia és lengyel törvénykönyv a homoszexualitást nem bünteti, rosszabb tehát ott a közérkölcst? Ha végignézzük a világtörténelem, az irodalom és művészettörténet nagy alakjain, azt látjuk, hogy azok között igen sok homoszexuális volt. Így Nagy Sándor, Alkibiades, Sokrates, Plató, Solon és Aristoteles. A fejedelmek közül I. Sándor és Nagy Péter orosz cárok, II. Edward angol király, Nagy Frigyes, II. Rudolf német császár, II. Lajos bajor király, II. Gusztáv svéd király, Krisztina svéd királynő. A hadvezérek közül a francia Condée, továbbá Mac Donald angol tábornok, Moltke, a német vezérkar elhunyt főnöke. A renaissance művészei közül Michel Angelo és Leonardo da Vinci. Írók közül Oscar Wilde, Andersen, Shakespeare, Byron, Iffland, gróf Platen, Grilparzer, Kleist, Verlaine, Whitemann stb. Ezen a listán végigtekintve, nem hihető, hogy ezek nagy ártalmára voltak a köznek és az államnak.

A most élő homoszexuálisok között is sok kiváló elméjű, nagytudású, hibátlan jellemű, igen jeles férfiú van. De ha nem is csupa Nagy Frigyes vagy Michel Angelo a homoszexuálisok nagy tömege, bűnösöknek ezek sem mondhatók. Nem büntethető két felnőtt embernek négy fal között, közös akarattal véghezvitt homoszexuális cselekménye sem. Teljesen kielégítő a franciák büntető rendelkezése, amely a Code pénal 331-333. §-a alapján csak a közbotrányt okozó szeméremsértés esetén (outrage publique à la pudeur), erőszak alkalmazása esetén és 21 éven aluli kiskorún követve el. bünteti a pederastiát.